

XXII.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Udøvelse af Tandlægevirksomhed.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 4. Februar 1916).

Det foreliggende Lovforslag stiller sig ikke til Opgave at foretage en gennemgribende Nyordning af den hidtil bestaaende Retstilstand med Hensyn til Udøvelse af Tandlægevirksomhed. Opgaven har kun været at lovfæste den i saa Henseende hidtil alene paa administrative Bestemmelser hvilende Retstilstand og at udføre dette saaledes, at mulige, nu for Haanden værende Mangler i Ordningen bliver afhjulpet og de nærmere Bestemmelser truffet, som maa anses for nødvendige eller formaalstjenlige for at tilvejebringe en heldig Overgang fra administrativ til lovmæssig Ordning. Udvalget finder, at Lovforslaget, der i alt væsentligt stemmer med et af Kommissionen for det civile Sundhedsvæsens Ordning udarbejdet Forslag, har løst denne Opgave paa fuldt tilfredsstillende Maade, saavel med Hensyn til Bestemmelsen af Betingelserne for at udøve Tandlægevirksomhed som af Tandlægernes Rettigheder og Pligter, endvidere med Hensyn til Forholdet til Lægerne (§ 2) og de til Lovens Overholdelse nødvendige Tillægsbestemmelser (§§ 8 og 9). Udvalget har heller ikke fundet noget at erindre mod de i §§ 6 og 7 af Regeringen ved Lovforslagets Fremsættelse for Rigs-

dagen foretagne Ændringer i Kommissionens Forslag. Nogen Tvivl har der derimod været med Hensyn til den Ændring, der af Regeringen er gjort i § 9, 2det Stykke. Lovforslaget har her udeladt den i Kommissionsforslaget indeholdte udtrykkelige Udtalelse om, at Fradømmelsen af Retten til at virke og betegne sig som Tandlæge paa Grund af begaaet vanærende Forbrydelse kan ske „paa Tid eller for bestandig“. At Fradømmelsen ikke nødvendigvis skal være for bestandig, men ogsaa kan være blot paa Tid, alt efter de i det givne Tilfælde foreliggende Omstændigheder, anser Udvalget for en naturlig og retfærdig Regel. Men Udeladelsen af de Ord, der udtrykkelig hjemler dette, kan ikke antages at udelukke dette. Bestemmelsen er, som Udtrykkene viser („kan“), fakultativ for Domstolene. Vel giver dette ikke Domstolene Ret til overhovedet at undlade at bringe Bestemmelsen til Anvendelse; men dens fakultative Karakter medfører Ret og Pligt for Domstolene til efter de af Lovgivningen paa beslægtede Omraader godkendte Regler at anvende Bestemmelsen saaledes, som Retfærdigheden i det givne Tilfælde kræver, og til derefter at bestemme Fra-